

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ

Кисько Артем Іванович

кандидат юридичних наук,

*доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності та
інформаційної безпеки факультету № 3,*

*Донецький державний університет внутрішніх справ
м. Кропивницький, Україна*

З огляду на сучасні виклики у сфері забезпечення публічної безпеки і порядку, а також триваючу трансформацію системи органів публічної влади в умовах реалізації загальнодержавної адміністративної реформи, особливо актуальним стає питання оновлення та вдосконалення адміністративно-правових форм і методів реалізації державної політики у цій сфері. Реформування, спрямоване на оптимізацію системи суб'єктів безпекового сектору, підвищення ефективності механізмів управління, уточнення компетенції та перерозподіл повноважень між органами виконавчої влади і місцевого самоврядування, об'єктивно зумовлює потребу в модернізації, за допомогою чого здійснюється практичне забезпечення публічного порядку. У таких умовах особливого значення набуває адаптація форм і методів діяльності уповноважених органів до динаміки безпекового середовища, зростання ризиків, а також необхідності забезпечення оперативності, прозорості й правової визначеності управлінських рішень.

Спираючись на теоретичні засади [3] та практику управлінської діяльності, варто підкреслити, що ефективне управління у сфері підтримання публічної безпеки і порядку не може обмежуватися виключно правовими формами, оскільки сама природа управлінського процесу потребує застосування й організаційних, інформаційних, координаційних та інших методів (засобів) впливу. Вибір та зміст форм управління визначаються специфікою завдань, покладених на суб'єктів безпекової діяльності: корегуванням сил і засобів, оптимальним розподілом функціональних обов'язків між учасниками процесу, здійсненням контролю за якістю та процедурою виконання цих обов'язків. Управління у цій сфері передбачає насамперед організацію та узгодження дій різних ланок системи, їх координацію та інтеграцію в єдиний механізм забезпечення безпеки, що спрямований на досягнення спільного результату – стабільного функціонування публічного порядку [2].

Управлінська діяльність не може бути повною без визначення методів, за допомогою яких здійснюється безпосередній вплив суб'єктів управління на об'єкти та учасників відповідних правовідносин. Саме методи забезпечують практичну реалізацію поставлених завдань, визначають характер і спрямованість управлінського впливу, дозволяють обирати оптимальні способи досягнення цілей у конкретній ситуації. В адміністративно-правовому контексті методи охоплюють як імперативні, так і диспозитивні способи регулювання, що забезпечують баланс між владними повноваженнями та необхідністю врахування умов оперативної обстановки. Водночас варто наголосити, що категорія «метод» є надзвичайно широкою і практично невичерпною, оскільки будь-який різновид людської діяльності передбачає застосування певних прийомів, засобів та способів її здійснення. Саме це обумовлює різноманітність методів, якими послуговуються суб'єкти [1].

До основних методів, що застосовуються сучасними органами публічної безпеки, належать методи переконання та примусу. Враховуючи те, що діяльність більшості органів має соціально-сервісний характер, першочергове місце належить саме методам переконання, спрямованим на формування правосвідомості населення, добровільне виконання правових приписів і розвиток довіри до органів державної влади. Уже в другій черзі застосовуються методи адміністративного примусу – як необхідний інструмент реагування на правопорушення.

У процесі реалізації управлінської діяльності МВС України важливим є постійне вдосконалення форм і методів роботи всіх структурних та системних підрозділів із метою поступової трансформації у відомство європейського типу. Сучасна реформа сектору внутрішньої безпеки ставить перед державою комплекс завдань, що мають бути вирішені для підвищення ефективності форм і методів діяльності підрозділів Національної поліції. Серед ключових завдань варто виділити такі: забезпечення неухильного дотримання принципу верховенства права в діяльності поліції та інших суб'єктів публічної безпеки; оновлення нормативно-правової бази шляхом розроблення нових актів та внесення змін до чинних з урахуванням викликів воєнного стану; розширення механізмів демократичного цивільного контролю над діяльністю поліції; створення дієвих механізмів взаємодії та координації між підрозділами МВС, іншими органами державної влади, військовими адміністраціями, органами місцевого самоврядування та громадськістю; забезпечення ефективної системи реагування на кримінальні та інші правопорушення; формування нового іміджу поліції, заснованого на довірі населення, сервісності та повазі до прав людини; опрацювання концепції створення ефективної моделі місцевої (муніципальної) поліції; оптимізація

організаційної структури та штатної чисельності територіальних органів поліції з урахуванням потреб безпекового середовища; розроблення та впровадження механізмів протидії корупції, що охоплюють профілактику, виявлення та запобігання корупційним ризикам серед особового складу; модернізація системи фінансування та матеріально-технічного забезпечення поліції, спрямована на створення спроможних, технологічно озброєних та ефективних підрозділів.

Виконання цих завдань сприятиме формуванню сучасної системи реалізації державної політики у сфері публічної безпеки й порядку, орієнтованої на європейські стандарти, сервісність, підзвітність і відкритість перед суспільством.

Література:

1. Батраченко О. В. Адміністративно-правові засади діяльності Національної поліції України щодо забезпечення публічної безпеки і порядку: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Суми: СумДУ, 2017. 218 с.

2. Доценко О. С. Організація управління міліцією громадської безпеки в сучасних умовах : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2003. 206 с.

3. Манжула А. А. Значення понять «громадський порядок», «правопорядок» та «громадська безпека». *Науковий вісник Академії муніципального управління*. Серія : Право. 2014. Вип. 1. С. 8–13.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-501-6-143>

РОЗУМІННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ФОРМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА ТА ЇЇ ЕЛЕМЕНТІВ В НАУЦІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Пузирний Олександр Олександрович

*здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти
кафедри адміністративного та господарського права
Одеський національний університет імені І. І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

Процесуальна форма є предметом кримінально-процесуальних та цивільно-процесуальних досліджень, доді як в адміністративному праві цій категорії стали приділяти пильну увагу лише останнім часом. Наприклад, О.І. Миколенко зазначає: «Про процесуальну форму сказано в юридичній літературі чимало думок. Особливо це правове